

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci navrhovatelky: **pumelice s.r.o.**, se sídlem Svatopluka Čecha 1670/44, Brno, zast. Mgr. Janem Hladkým, advokátem se sídlem Orlí 483/1, Brno, proti odpůrci: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2, o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – čl. I. bodu 3 písm. a) odst. i) až iv) a vi) mimořádného opatření odpůrce ze dne 27. 9. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-25/MIN/KAN,

t a k t o :

- I. Opatření obecné povahy odpůrce ze dne 27. 9. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-25/MIN/KAN, ve znění mimořádného opatření odpůrce ze dne 22. 10. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-26/MIN/KAN, v části **čl. I. bod 3 písm. a) odst. i), iii), iv) a vi) bylo v rozporu** se zákonem.
- II. Ve zbytku se návrh **z a m í t á**.
- III. Odpůrce **je povinen** zaplatit navrhovatelce náhradu nákladů řízení ve výši **21 456 Kč** do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jejího právního zástupce Mgr. Jana Hladkého, advokáta se sídlem Orlí 483/1, Brno.
- IV. Odpůrce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Navrhovatelka se návrhem ze dne 27. 10. 2021 domáhala zrušení čl. I. bodu 3 písm. a) odst. i) až iv) a vi) mimořádného opatření odpůrce ze dne 27. 9. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-25/MIN/KAN, následně změněného mimořádným opatřením ze

dne 22. 10. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-26/MIN/KAN (dále jen „mimořádné opatření“). Toto opatření regulovalo vybrané služby a aktivity a stanovilo podmínky pro vstup do některých vnitřních a vnějších prostor. Napadená ustanovení konkrétně pro provozovny stravovacích služeb, hudebních, tanečních, herních a podobných společenských klubů a diskoték, heren a kasin, stanovila v čl. I. bodu 3 následující:

- a) nařizuje provozovatelům uvedených provozoven dodržovat následující pravidla:*
- i) zákazníci jsou vždy usazeni, a to tak, že je mezi nimi odstup alespoň 1,5 metru, s výjimkou zákazníků sedících u jednoho stolu,*
 - ii) u jednoho stolu sedí nejvýše 6 osob, s výjimkou osob ze společné domácnosti; jedná-li se o stůl s 10 a více místy k sezení, lze u něj usadit více osob, a to tak, že mezi skupinami nejvýše 6 osob, s výjimkou osob ze společné domácnosti, je rozestup alespoň 1,5 metru,*
 - iii) provozovatel nepřipustí v prostorech provozovny více osob, než je v prostorech provozovny míst k sezení pro osoby,*
 - iv) provozovatel aktivně brání ve vnějších a vnitřních prostorech provozovny shromažďování osob ve vzájemné vzdálenosti menší než 1,5 metru, včetně čekací zóny provozovny,*
 - (...)*
 - vi) tanec je umožněn pouze osobám, které splňují podmínky podle bodu I/16 písm. c) nebo d) nebo které absolvovaly RT-PCR vyšetření na přítomnost viru SARS-CoV-2 nebo rychlý antigenní test (RAT) na přítomnost antigenu viru SARS-CoV-2 s negativním výsledkem, a to nejdéle 24 hodin před vstupem do uvedené provozovny; to neplatí pro oslavy svatby, prohlášení osob o tom, že spolu vstupují do registrovaného partnerství, a hostiny po pohřbu; v případě produkce živé hudby musí být vzdálenost zákazníků od místa určeného pro vystupující nejméně 2 m.*

[2] Mimořádné opatření bylo výslovně zrušeno mimořádným opatřením odpůrce ze dne 6. 12. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-30/MIN/KAN. Pro tento případ se navrhovatelka již v návrhu domáhala vyslovení nezákonnosti napadených částí mimořádného opatření. Jsou tak splněny podmínky pro postup Nejvyššího správního soudu (dále také „NSS“) podle § 13 odst. 4 zákona č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění COVID-19 a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „pandemický zákon“), jak je NSS vyložil v rozsudku ze dne 14. 4. 2021, č. j. 8 Ao 1/2021-133, č. 4187/2021 Sb. NSS.

II. Podstatný obsah návrhu, vyjádření odpůrce a replika navrhovatelky

[3] Navrhovatelka v návrhu uvedla, že je provozovatelem hudebního a kulturního klubu, jehož podstatou je hudební produkce a tanec. Kombinace povinností, které jí odpůrce napadenou částí mimořádného opatření uložil, zasahuje samu podstatu jejího podnikání. Odůvodnění mimořádného opatření nevysvětluje, proč jsou právě tyto povinnosti nezbytné a o co odpůrce opírá účinnost zvolených opatření ve vztahu ke sledovanému cíli. Výběr opatření působí nahodilým dojmem, což navrhovatelka podporuje srovnáním počtu

pokračování

návštěvníků stanoveným pro jednotlivé druhy aktivit. Obsah regulace není zdůvodněn ani ve vztahu k proměňující se epidemické situaci.

[4] Stanovené povinnosti mají zcela odlišný dopad na fungování typově odlišných provozů upravených souhrnně čl. I bodem 3 mimořádného opatření, aniž by odpůrce zohlednil jejich specifika. Podmínky, za nichž mohou návštěvníci tančit, představují nikoli omezení, ale faktický zákaz tance. Provoz klubů je tak *de facto* zakázán, což představuje nedůvodný a nepřiměřený zásah do práv navrhovatelky. Ministerstvo v mimořádném opatření neuvádí, jakým způsobem by měli provozovatelé klubů aktivně bránit návštěvníkům v přiblížení se na vzdálenost 1,5 m nebo jaké donucovací prostředky mají použít.

[5] V čl. I. bodu 3 písm. a) odst. vi) mimořádné opatření ukládá omezení, která nejsou pro neočkované osoby splnitelná. Tanec je umožněn pouze osobám, které absolvovaly PCR test nebo antigenní test nejpozději 24 hodin před vstupem do provozovny. Tento požadavek není stanoven pro žádnou jinou fyzickou aktivitu. Z mimořádného opatření nevyplývá, jaký je rozdíl mezi zakázaným tancem v klubu a tanci na koncertech.

[6] Mimořádné opatření neobstojí v testu proporcionality a racionality. Z tohoto důvodu je nepřezkoumatelné. Napadené části mimořádného opatření jsou příkladem neodůvodněných omezení, kterým adresáti nerozumějí. Odpůrce svou nepřesvědčivostí dlouhodobě působí směrem k erozi základních hodnot právního státu. Odpůrce se pomocí restrikcí a ukládání nadbytečných požadavků snaží donutit občany ČR k očkování proti onemocnění COVID-19. Tato snaha však není přípustným důvodem pro ukládání zákazů či omezení.

[7] Navrhovatelka též navrhla spojení tohoto řízení s řízením o návrhu na zrušení mimořádného opatření odpůrce ze dne 30. 7. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-22/MIN/KAN, a mimořádného opatření odpůrce ze dne 26. 8. 2021, č. j. MZDR 14601/2021-23/MIN/KAN.

[8] Odpůrce ve vyjádření k návrhu uvedl, že navrhovatelka je provozovatelkou hudebního a tanečního klubu, která napadá podmínky, za jakých mohou zákazníci vstupovat do prostoru klubu a účastnit se jeho akcí. To však nestačí k založení aktivní procesní legitimace jakožto přímého a nezprostředkovaného vztahu mezi regulací a činností podnikatele. Návrh je též nedůvodný. Odpůrce nesouhlasí s tím, že fungování hudebních klubů je mimořádným opatřením prakticky zakázáno. Mimořádné opatření pouze stanovilo podmínky, za kterých je možné taneční kluby navštěvovat a tančit v nich s co nejmenším omezením. Odpůrce se snaží chránit veřejné zdraví. Onemocnění COVID-19 se prokazatelně snadněji šíří v uzavřených prostorech, což bývá charakteristikou tanečních klubů. V tanečních klubech se schází velké množství osob v málo větraných prostorách a mezi tanečníky dochází k velmi úzkému fyzickému kontaktu. Tanec v tanečních klubech bývá doprovázen hlasitou hudbou, která nutí návštěvníky při komunikaci zvyšovat hlas, a tím dochází ke zvýšenému riziku přenosu infekčního aerosolu. Závěrem se odpůrce ohrazuje proti úvaze o zlém nebo zastřeném úmyslu, jelikož nic takového nelze z jeho jednání dovodit. Argumentace navrhovatelky je obecná a neobsahuje žádné relevantní skutečnosti. Z těchto důvodů navrhl návrh odmítnout pro nedostatek aktivní legitimace, nebo zamítnout jako nedůvodný.

[9] Dne 23. 12. 2021 podala navrhovatelka repliku, v níž uvedla, že trvá na své aktivní legitimaci, jelikož mimořádné opatření zasahuje přímo do jejích práv. Dále upozornila na rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2021, č. j. 8 Ao 28/2021-83, a uvedla, že i v nyní posuzované věci trvá na tom, že napadené části mimořádného opatření jsou nezákonné a že odpůrce nemohl podle zákonné úpravy stanovit navrhovatelce, jako provozovatelce hudebního klubu, povinnosti obsažené v napadené části mimořádného opatření, neboť pro ně zákonná úprava neposkytuje dostatečné zmocnění. Ve zbytku repliky polemizuje s tvrzeními odpůrce o přiměřenosti a rozumnosti napadeného mimořádného opatření.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že oproti navrhovatelce neshledal důvod ke spojení řízení o jejím návrhu ke společnému projednání s jinými jejími návrhy napadajícími předchozí mimořádná opatření odpůrce (č. j. MZDR 14601/2021-22/MIN/KAN a č. j. MZDR 14601/2021-23/MIN/KAN). Tyto návrhy se týkají jiných (samostatných) mimořádných opatření a důvod ke společnému projednání neshledal ani osmý senát v rozsudku č. j. 8 Ao 28/2021-83, bod 11.

[11] Nejvyšší správní soud se dále zabýval tím, zda je navrhovatelka aktivně procesně legitimována k podání návrhu. Podle § 101a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), může podat návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části *ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen*. Navrhovatel musí „logicky konsekvantně a myslitelně tvrdit možnost dotčení jeho právní sféry příslušným opatřením obecné povahy“ (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, č. 1910/2009 Sb. NSS, anebo výše uvedený rozsudek NSS č. j. 8 Ao 1/2021-133).

[12] Navrhovatelka podala návrh na zrušení napadených částí mimořádného opatření jako provozovatelka hudebního klubu. V tomto směru NSS považuje aktivní procesní legitimaci navrhovatelky za naplněnou, neboť napadená část mimořádného opatření se dotýká její činnosti (práv a povinností). Konkrétně jí nařizuje, aby dodržovala stanovená pravidla týkající se vstupu zákazníků (návštěvníků), jejich usazování, hlídání stanovených rozestupů a umožnění tance pouze vymezenému okruhu návštěvníků splňujících podmínky bezinfekčnosti. NSS nepřehlédl, že některé napadené části mimořádného opatření [odstavce iii) a iv)] výslovně zdůrazňují roli provozovatele, zatímco zbývající napadené části [odstavce i), ii) a vi)] se o provozovateli nezmiňují. V tomto ohledu je však rozhodující, že návěti celého písm. a) bodu 3 společné (systematicky nadřazené) všem dílčím odstavcům, výslovně nařizuje dodržovat uvedená pravidla „provozovatelům daných provozoven“. Je tedy nutno vyjít z toho, že všechny dílčí části spadající pod toto písmeno (tedy i odstavce, v nichž není provozovatel výslovně zmíněn) stanovují povinnosti provozovatelům. Tomu ostatně svědčí i systematika celého čl. I bodu 3 mimořádného opatření, jehož písm. b) naopak stanoví zákaz zákazníkům provozoven regulovaných daným bodem.

[13] Jelikož jsou splněny i další podmínky řízení o návrhu navrhovatelky, NSS meritorně posoudil návrh na zrušení shora vymezených částí mimořádného opatření a dospěl k závěru, že návrh je z části důvodný.

pokračování

[14] O návrhu na zrušení napadené části mimořádného opatření NSS rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť odpůrce s tímto postupem vyjádřil souhlas a navrhovatelka se ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřila, přestože byla řádně poučena, že v takovém případě se má za to, že souhlasí. Jednání nebylo třeba nařídit ani za účelem provádění dokazování, protože při přezkumu (napadených částí) mimořádného opatření vycházel soud pouze z něj a z jeho odůvodnění, tedy pouze ze spisové dokumentace, kterou se podle konstantní judikatury správních soudů zpravidla dokazování neprovádí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

[15] Vedle devátého senátu vedl řízení o návrhu též navrhovatelky také osmý senát, který přezkoumával dříve vydané mimořádné opatření č. j. MZDR 14601/2021-23/MIN/KAN. Dne 22. 12. 2021 rozhodl osmý senát o návrhu rozsudkem č. j. 8 Ao 28/2021-83 tak, že mimořádné opatření č. j. MZDR 14601/2021-23/MIN/KAN bylo v rozsahu čl. I bodu 3 písm. a) odst. i), iii), iv) a vi), který je obsahově shodný s čl. I bodu 3 písm. a) odst. i), iii), iv) a vi) nyní napadeného mimořádného opatření, v rozporu se zákonem. Ve zbývajících částech návrh zamítl.

[16] Osmý senát dospěl k závěru, že výše uvedená ustanovení mimořádného opatření č. j. MZDR 14601/2021-23/MIN/KAN odpůrce sice stanovil v rámci své pravomoci a působnosti, avšak přisvědčil námitce jednoho z tehdejších navrhovatelů, že u těchto ustanovení odpůrce postupoval nezákonně. Ačkoli tehdejší navrhovatel a), zastoupený stejným zástupcem jako je zástupce navrhovatelky v nynějším řízení, námitku vznesl jako otázku nedostatku pravomoci, podle osmého senátu „[z] hlediska obsahu vznesených námitek je nicméně zřejmé, že jejich podstatou je zpochybnění zákonnosti konkrétních opatření, neboť navrhovatel tvrdí, že taková opatření nelze v souladu se zákonem vydat z důvodu, že se typově podstatně odlišují od v zákoně výslovně uvedených opatření. (...) Nejvyšší správní soud proto v návaznosti na námítky navrhovatele a) přistoupil k hodnocení zákonnosti napadené části mimořádného opatření. Navrhovatel především tvrdí, že odpůrce nemohl v souladu s § 2 odst. 2 písm. i) pandemického zákona a § 69 odst. 1 písm. i) zákona o ochraně veřejného zdraví (na které se odpůrce v daném bodě mimořádného opatření výslovně odkazuje) stanovit provozovatelům hudebních klubů povinnosti obsažené v napadené části mimořádného opatření.“

[17] Dle osmého senátu uložené povinnosti (usazení všech zákazníků, omezení počtu návštěvníků podle míst k sezení, aktivní opatření k dodržování rozestupů, povinnost umožnit tanec jen návštěvníkům splňujícím dodatečné podmínky) nelze považovat za „typově obdobné“ opatření, která mohou být uložena na základě § 69 odst. 1 písm. i) zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejném zdraví“), či na základě § 2 odst. 2 písm. i) pandemického zákona (*příkaz používat ochranné, mycí, čisticí nebo dezinfekční prostředky a další protiepidemická opatření*). Zákonnou oporu pro vydání napadených částí mimořádného opatření osmý senát nenašel ani v § 2 odst. 2 písm. b) a e) pandemického zákona, ani v § 69 odst. 1 písm. b) zákona o veřejném zdraví.

[18] Devátý senát zjistil, že na rozdíl od řízení vedeného pod sp. zn. 8 Ao 28/2021 v nyní posuzovaném návrhu navrhovatelka námitku nedostatečného zákonného zmocnění pro vydání napadených částí mimořádného opatření platně nevznesla, neboť ji uvedla až ve výše rekapitulované replice ze dne 23. 12. 2021. Takové rozšíření původního návrhu však odporuje koncentraci řízení o přezkumu opatření obecné povahy ve smyslu § 101b odst. 2,

věty druhé s. ř. s., podle něž po podání perfektního návrhu nelze *v dalším řízení návrh rozšiřovat na dosud nenapadené části opatření obecné povahy nebo jej rozšiřovat o další návrhové body*. Devátý senát proto předložil věc rozšířenému senátu s tím, že dle jeho názoru je důvod nezákonnosti, který shledal osmý senát v rozsudku č. j. 8 Ao 28/2021-83 třeba označit za nedostatek zákonného zmocnění pro vydání napadených částí mimořádného opatření, v jehož důsledku chyběla Ministerstvu zdravotnictví působnost pro jeho vydání. Z toho by plynulo, že i pokud navrhovatel příslušnou námitku výslovně neuplatní nebo ji uplatní nepřipustně (v nyní posuzovaném případě z důvodu koncentrace řízení), má se jí NSS při svém přezkumu přesto zabývat z úřední povinnosti.

[19] Rozšířený senát poté vydal usnesení ze dne 12. 12. 2023, č. j. 9 Ao 37/2021-57, ve kterém uvedl, že po novele s. ř. s. provedené zákonem č. 303/2011 Sb. je soud při přezkumu opatření obecné povahy, s výjimkami plynoucími z právní úpravy, vázán rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 s. ř. s.). Pro soud naopak není závazný tzv. algoritmus přezkumu, jak byl poprvé vymezen v rozsudku NSS ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 - 98, č. 740/2006 Sb. NSS. Pravidlo vázanosti rozsahem a důvody návrhu podle § 101d odst. 1 s. ř. s. však dle rozšířeného senátu nebrání správnímu soudu posoudit otázku, která nebyla sama o sobě navrhovatelem označena jako důvod návrhu, je-li její zodpovězení nezbytné pro přezkum napadeného opatření v mezích řádně uplatněných návrhových bodů. V projednávané věci navrhovatelka zpochybňovala přiměřenost mimořádného opatření, přičemž přiměřenost lze zkoumat pouze tehdy, pokud mohl správní orgán dané opatření vůbec přijmout. Pokud k tomu neměl zákonné zmocnění, nelze se již zabývat námitkou přiměřenosti. Rozsudkem č. j. 8 Ao 28/2021-83 byl jednoznačně vyvrácen předpoklad, že zákon daná opatření umožňuje uložit. Dle rozšířeného senátu je tak devátý senát i bez výslovné námítky navrhovatelky oprávněn zohlednit, že část napadených ustanovení mimořádného opatření vůbec nemohl odpůrce přijmout.

[20] Devátý senát na základě výše uvedeného zohlednil námitku uplatněnou v replice ohledně nedostatku zákonného zmocnění pro vydání napadených částí mimořádného opatření. Následně se ztotožnil se závěry uvedenými v rozsudku č. j. 8 Ao 28/2021-83, který přezkoumal obsahově obdobné mimořádné opatření na základě námitek provozovatele tanečního klubu. Osmý senát v bodě 30 výše uvedeného rozsudku uvedl následující: *„Pokud jde o opatření určující povinnost usazení zákazníků [odrážka i)], nepřipustění v prostorech provozovny více osob, než je míst k sezení [odrážka iii)], aktivní bránění shromažďování osob v menší vzdálenosti [odrážka iv)] či umožnění tance jen některým osobám [odrážka vi)], zde se již podle Nejvyššího správního soudu jedná o opatření jdoucí nad rámec podstaty opatření vyjmenovaných v § 2 odst. 2 písm. i) pandemického zákona. V případě hudebních (tanečních) klubů účel těchto opatření citovaná pravidla překračují a nelze je považovat za „typově obdobné“. Daná pravidla oproti používání ochranných, čistících, mycích či dezinfekčních prostředků stanovují provozovateli hudebních (tanečních) klubů povinnosti takového charakteru že zasahují do jeho práv mnohem intenzivněji, než opatření výslovně předpokládaná v § 2 odst. 2 písm. i) napadeného opatření a jsou oproti nim v tomto ohledu kvalitativně odlišná. Jak již bylo výše uvedeno, zmíněná opatření nepředstavují svou povahou další protiepidemická opatření představující méně významné zásahy do provozu (jako tomu může být např. u již opakovaně zmíněných stravovacích služeb), ale svou povahou (jak jednotlivě, tak i ve svém úhrnu) již nepochybně představují významné omezení činnosti navrhovatele, které nelze považovat za typově podobné s použitím např. dezinfekčních prostředků. Zjevně tedy v tomto ohledu není naplněno kritérium podobnosti spočívající v intenzitě zásahu do práv adresátů (navrhovatele).*

pokračování

Zákonné zmocnění k vydání opatření v podobě předpokládané v odrážkách i), iii), iv) a vi), proto ve vztahu k hudebním (tanečním) klubům v § 2 odst. 2 písm. i) pandemického zákona sbledávat nelze.“

[21] Jelikož navrhovatelka neuplatnila v projednávané věci další námitky, se kterými by se bylo nutné vypořádat nad rámec posouzení provedeného osmým senátem, devátý senát shrnuje, že ve vztahu k opatřením plynoucím z čl. I bodu 3 písm. a) odst. i), iii), iv) a vi) jsou námitky navrhovatelky důvodné, a mimořádné opatření tak bylo v uvedených částech nezákonné.

[22] Co se týče opatření uvedeného v čl. I bodu 3 písm. a) odstavce ii) nyní přezkoumávaného mimořádného opatření, tedy omezení počtu osob sedících u jednoho stolu, osmý senát dospěl v bodě 27 rozsudku č. j. 8 Ao 28/2021-83 k závěru, že „nelze v návaznosti na nyní podaný návrh dospět k závěru, že toto opatření z hlediska jeho povahy nespadá mezi další protiepidemická opatření uvedená v § 2 odst. 2 písm. i) pandemického zákona. Jak již bylo výše uvedeno, míra obdoby ‚dalších protiepidemických opatření‘ musí být posuzována z hlediska povahy sporné činnosti (v daném případě prostředku či opatření), účelu úpravy a intenzity zásahu do práv adresátů (srov. již výše označený rozsudek ve věci sp. zn. 6 As 114/2020, bod 144). Naplněním takto vymezených kritérií je tedy třeba zabývat se i v nyní projednávané věci. Posuzované opatření, tedy omezení počtu osob sedících u jednoho stolu, je zjevně svou povahou použitím ochranných, mycích či dezinfekčních prostředků vzdálenější. V tomto ohledu nicméně lze poukázat na důvodovou zprávu k pandemickému zákonu, která příkaz k použití ochranných, mycích, čistících a dezinfekčních prostředků označuje za součást tzv. bariérových opatření s tím, že jejich cílem je zabránění šíření infekce v době pandemie. Za taková (bariérová) opatření pak výslovně důvodová zpráva v návaznosti na to považuje i ‚omezení shlukování osob‘, mezi něž omezení počtu osob u stolu v provozovnách nepochybně může patřit. Jinak řečeno, určitá souvislost příkazu obecně stanoveného v § 2 odst. 2 písm. i) pandemického zákona a konkretizovaného v odrážce ii) tu zjevně je, ostatně ani ze systematiky § 2 odst. 2 pandemického zákona neplyne, že by typově takováto bariérová opatření některé z jeho dalších ustanovení [právě vyjma písm. i)] předpokládalo.“

[23] V bodě 28 téhož rozsudku osmý senát konstatoval, že pokud jde „o účel dané úpravy (příkazu), v tomto směru jsou si opatření předpokládaná citovaným ustanovením zákona i spornou odrážkou mimořádného opatření již podobnější (preventivní opatření za účelem zabránění šíření infekce), resp. se jedná o opatření vzájemně se doplňující. Pokud pak jde o intenzitu zásahu do práv adresátů (navrhovatele), v tomto ohledu lze v návaznosti na výše popsaná specifika provozu navrhovatele, jak je sám v návrhu zdůraznil, význam příkazu omezujícího počet osob u jednoho stolu jakožto bariérového opatření taktéž připodobnit používání vyjmenovaných prostředků.“ V bodě 29 pak osmý senát uvedl, že čl. I bod 3 písm. a) odst. ii) mimořádného opatření č. j. MZDR 14601/2021-23/MIN/KAN obстоjí, jelikož argumentace tehdejšího navrhovatele a) ohledně nutnosti odlišení pravidel stanovených pro jednotlivé typy provozoven spadajících pod bod 3 tohoto mimořádného opatření není přiléhavá.

[24] Výše uvedené ustanovení je obsahově totožné s čl. I bod 3 písm. a) odst. ii) nyní napadeného mimořádného opatření. Navrhovatelka v projednávané věci neuplatňuje námitky, které by šly nad rámec posouzení osmého senátu, a devátý senát neshledal jiný důvod, proč by se měl odchýlit od závěrů osmého senátu ohledně toho, že omezení počtu sedících osob u jednoho stolu je opatřením, které odpůrce mohl přijmout.

[25] Návrh neobsahuje další dostatečně konkrétní námitky proti čl. I bod 3 písm. a) odst. ii) mimořádného opatření. V návrhu uvedené námitky ohledně nedostatků odůvodnění mimořádného opatření se zaměřují na omezení počtu návštěvníků (nikoliv osob sedících u jednoho stolu) a další argumentace (zejména klíčové části o nepřiměřenosti a neracionalitě zásahu) spočívá téměř výlučně ve zdůrazňování specifik provozu hudebních (tanečních) klubů, aniž by však v této souvislosti navrhovatelka jakkoliv konkrétně zpochybňovala právě tuto (zbývající) regulaci. NSS proto pouze v obecné rovině uvádí, že s ohledem na námitky uplatněné navrhovatelkou nelze dospět k závěru o nezákonnosti regulace omezující počet osob sedících u jednoho stolu v situaci, je-li stanovena shodně pro taneční (hudební) kluby i další provozovny dle čl. I bodu 3 mimořádného opatření, a to i s přihlédnutím k odůvodnění napadené části mimořádného opatření zdůrazňujícímu „*nemožnost ochrany dýchacích cest při konzumaci*“ (viz str. 22 mimořádného opatření). Nejvyšší správní soud proto v této části neshledal návrh důvodným.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud dospěl z výše uvedených důvodů k závěru, že napadené mimořádné opatření bylo v rozporu se zákonem, a to v rozsahu čl. I bod 3 písm. a) odst. i), iii), iv) a vi). V těchto částech mimořádné opatření nemá zákonnou oporu z hlediska oprávnění odpůrce danou oblast tímto způsobem regulovat. Vzhledem ke zrušení mimořádného opatření v průběhu řízení a s ohledem na § 13 odst. 4 pandemického zákona soud vyslovil, že mimořádné opatření bylo v dané části v rozporu se zákonem.

[27] Pokud jde o zbylou část mimořádného opatření, jejíž zrušení se navrhovatelka taktéž domáhala [čl. I bod 3 písm. a) odst. ii)], zde NSS uplatněné návrhové body neshledal důvodnými, a proto návrh v této části zamítl (§ 101d odst. 2 věta druhá s. ř. s.)

[28] K náhradě nákladů řízení je třeba konstatovat, že navrhovatelka byla ve věci v podstatné míře úspěšná (neúspěch se týkal jen jednoho dílčího bodu mimořádného opatření). Proto je odpůrce dle § 60 odst. 1 s. ř. s. povinen nahradit jí náklady řízení důvodně vynaložené před soudem. Náhrada nákladů řízení zahrnuje zaplacený soudní poplatek za návrh ve výši 5 000 Kč, odměnu advokáta a náhradu hotových výdajů. Odměna advokáta zahrnuje čtyři úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí zastoupení, sepsání návrhu, repliky a vyjádření zaslaného rozšířenému senátu (§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Odměna advokáta tak činí 12 400 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Odměna dále zahrnuje paušální částku ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tedy celkem 1 200 Kč. Jelikož zástupce navrhovatelky vykonává advokacii jako společník společnosti, která je plátcem DPH, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o 21 % sazbu této daně, tj. o 2 856 Kč. Odměna advokáta v celkovém souhrnu činí 16 456 Kč. Náklady řízení navrhovatelky před Nejvyšším správním soudem tak činí celkem 21 456 Kč. K zaplacení náhrady nákladů řízení byla odpůrci stanovena přiměřená lhůta v délce 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. ledna 2024

pokračování

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu